

Arrest

nr. 262 993 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. HAUWEN verschijnt, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste op 25 februari 2014 om de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beslissing waarvan zij op 26 februari 2014 in kennis werd gesteld. Als een gevolg van deze beslissing is de verzoekende partij op heden in het bezit van een verblijfsrecht van beperkte duur.

Op 17 oktober 2018 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van 3 jaren behalve 18 maanden wegens import, transport en verkoop of levering van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de

verzwarende omstandigheid van deelneming aan hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

De dienst vreemdelingenzaken maakte op 28 januari 2019 een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dit in toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin en artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de heroverweging van haar subsidiaire beschermingsstatus werd de verzoekende partij door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 22 maart 2019, gehoord.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trok de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij op 28 maart 2019 in op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Een beslissing waarvan zij op 29 maart 2019 in kennis werd gesteld. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

Op 29 april 2019 diende de verzoekende partij een schorsend beroep in tegen deze beslissing tot intrekking van haar subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 december 2019 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 24 februari 2020 werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd krachtens artikel 21 van de Vreemdelingenwet en werd zij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voormelde beslissing werd door de Raad vernietigd op 24 juli 2020 (arrest nr. 238 922).

Op 11 maart 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische echtgenote.

Op 9 september 2020 werd deze aanvraag gezinshereniging geweigerd met een bijlage 20 omwille van het reële en actuele gevaar voor de openbare orde dat de verzoekende partij zou vormen.

De verzoekende partij diende tegen deze beslissing, op 5 november 2020, een schorsend beroep in, dat heden nog hangende is.

Op 19 mei 2020 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : M.

voornaam : F. A. M.

geboortedatum : X

geboorteplaats: Al Anbar

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 30/11/2011 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 07/08/2012 werd u de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geweigerd. U diende tegen deze beslissing op 27/08/2012 een schorsend beroep in bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die de beslissing van het CGVS in beroep

bevestigde op 31/01/2013. Vervolgens diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ op 22/02/2013. Het CGVS nam op 26/02/2013 opnieuw een negatieve beslissing, waartegen u geen beroep indiende. Op 17/10/2013 diende u vervolgens een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Het CGVS verklaarde uw volgend verzoek ontvankelijk op 19/11/2013, een beslissing waarvan u op 20/11/2013 in kennis werd gebracht. Vervolgens besloot het CGVS op 25/02/2014 om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, een beslissing waarvan u op 26/02/2014 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing bent u op heden in het bezit van een verblijfsrecht van beperkte duur.

Op 17/10/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaren behalve 18 maanden wegens import, transport en verkoop of levering van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de verzwarende omstandigheid van deelneming aan hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 28/01/2019 een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS in toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 22/03/2019 door het CGVS gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen.

Het CGVS heeft vervolgens uw subsidiaire beschermingsstatus op 28/03/2019 ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 29/03/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat er niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en dat uw subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg ingetrokken diende te worden. Het CGVS was in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar de Irakese hoofdstad Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 29/04/2019 diende u een schorsend beroep in bij de RVV tegen deze beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Op 03/12/2019 werd dit beroep door de RVV verworpen. Bijgevolg heeft de RVV de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus van het CGVS in beroep bevestigd.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken krachtens artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen met toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980.

Op 24/02/2020 werd uw verblijfsrecht beëindigd krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 en werd u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Deze beslissing werd echter door de RVV vernietigd op 24/07/2020 (arrest nr. 238 922). Inmiddels diende u op 11/03/2020 een aanvraag gezinshereniging in met uw Belgische echtgenote. Op 09/09/2020 werd deze aanvraag gezinshereniging geweigerd met een bijlage 20 omwille van het reële en actuele gevaar voor de openbare orde dat u vormt. U diende tegen deze beslissing op 05/11/2020 een schorsend beroep in, dat momenteel nog steeds hangende is. Bijgevolg wordt op heden met toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 een nieuwe beslissing tot beëindiging van uw verblijf genomen, maar gezien de hangende schorsende procedure bij de RVV zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande stellen we vast dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde in België te zijn aangekomen op 29/11/2011, met andere woorden bijna tien jaar geleden. Niettemin wijzen we erop dat u pas op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft sinds het

verzoek om internationale bescherming dat aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, namelijk sinds 17/10/2013 en dus 7,5 jaar. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u steeds in Irak te hebben gewoond tot uw vertrek naar Europa. Volgens uw verklaringen bent u er naar school gegaan en was u nadien steeds tewerkgesteld. Tevens is de officiële landstaal uw moedertaal. Op het moment van uw komst naar Europa verbleven drie broers en drie zussen nog steeds in Irak. Derhalve stellen we vast dat u ruim het merendeel van uw leven in Irak heeft doorgebracht. U bent er opgegroeid, naar school gegaan en u was er tewerkgesteld. Op 28-jarige leeftijd verliet u Irak en kwam u naar Europa. De DVZ stelt dan ook vast dat het loutere feit dat u op heden 7,5 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft, op zich niet volstaat om van een diepgaande integratie en van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Op 22/03/2021 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U bezorgde de DVZ op 22/04/2021 de antwoorden van de vragenlijst, samen met volgende bijlagen: de identiteitskaart van uw kind en een attest van gezinssamenstelling. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen worden rekening gehouden.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u op dit ogenblik Franse taallessen te volgen en op zoek te zijn naar werk. We merken op dat u in het hoorrecht in het kader van de vorige beslissing tot beëindiging van uw verblijf een attest van inschrijving als werkzoekende (dd. 14/01/2020 - 14/04/2020) en een attest van een cursus FLE/ALPHA/CITOYENNETE/INFORMATIQUE voor het academiejaar 2019-2020 neerlegde. Tevens legde u eerder ook een attest van aanwezigheid op een opleiding in het kader van uw zoektocht naar werk (dd. 21/11/2019) neer.

De DVZ stelt dan ook vast dat u geen documenten heeft neergelegd waaruit kan blijken dat u thans een officiële landstaal spreekt, noch dat u tewerkgesteld bent/was. Evenmin legde u attesten van eventuele inburgeringscursussen neer. Uit de door u afgelegde verklaringen en de neergelegde stukken blijkt enkel dat u op heden - na een regelmatig verblijf van ruim 7,5 jaar - werk zoekt en een officiële landstaal wenst te leren. De DVZ merkt dan ook op dat u deze inspanningen pas ondernomen heeft nadat het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op 28/03/2019 had ingetrokken en dus op het ogenblik dat u wist dat uw verblijfsrecht heroverwogen werd. Deze beperkte en laattijdige inspanningen getuigen op zich dan ook niet van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving.

Bovendien wijzen we erop dat het volgen van onderwijs, opleidingen, inburgerings- en taallessen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een ononderbroken en regelmatig verblijf van 7,5 jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot, of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. De DVZ dient echter vast te stellen dat u gedurende uw regelmatig en ononderbroken verblijf dergelijke inspanningen niet ondernomen heeft. Het was pas op het ogenblik dat het behoud van uw verblijfsrecht ter discussie stond, dat u pogingen heeft gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving. We herhalen dan ook dat het loutere feit dat u 7,5 jaar op regelmatige wijze in België verblijft en dat u hier sinds kort taallessen volgt en werkt zoekt, op zich onvoldoende zijn om van een diepgaande integratie te getuigen. We brengen immers in herhaling dat u ruim het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft verbleven, dat u daar opgroeide, naar school ging en dat u daar wel tewerkgesteld was tot aan uw komst naar Europa. Bovendien is de officiële landstaal uw moedertaal. Het gebrek aan inspanningen tot integratie rechtvaardigt uw behoud in België dan ook geenszins.

Bovendien stellen we vast dat u op 17/10/2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaren behalve 18 maanden wegens import, transport en verkoop of levering van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de verzwarende omstandigheid van deelneming aan hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

De DVZ stelt uit het vonnis vast dat op het ogenblik dat u in België regelmatig verbleef en dat u hier dus inspanningen tot integratie kon ondernemen en uw inkomen kon verwerven via reguliere tewerkstelling,

u ervoor gekozen heeft om deel uit te maken van een criminele organisatie. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 17/10/2018 blijkt immers dat u als transporteur werkte voor een criminele organisatie en dat u geld naar Nederland bracht, om nadien cocaïne naar België te transporteren. Volgens het vonnis startte u met deze criminele activiteiten in augustus 2017. De wagen die u gebruikte had hiervoor speciaal voorziene ruimtes om drugs te verbergen. De Correctionele Rechtbank van Luik was dan ook van oordeel dat het in uw hoofde duidelijk was dat u zich bewust was van het feit dat u zich inliet met het lidmaatschap van een criminele organisatie. U werkte als deel van een criminele organisatie die u en uw handlangers in het bezit stelde van cocaïne die u en uw handlangers dienden te verkopen. Het geld diende u opnieuw naar Nederland te brengen, waar u nieuwe cocaïne meekreeg. Het gaat hierbij dan ook niet om een eenmalige fout, maar om een drugstrafiek op georganiseerde schaal. Dat u zich hier mee inliet op het moment dat u in België toegelaten was tot regelmatig verblijf en dat u hier in België op reguliere wijze uw inkomen kon verwerven toont niet alleen een gebrek aan integratie aan, maar toont aan dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid.

De Correctionele Rechtbank van Luik was bij vonnis van 17/10/2018 dan ook van oordeel dat er bij de straftoemeting voor u slechts een mogelijke straf was, namelijk de zwaarste. Er werd immers rekening gehouden met het gevaar voor de gezondheid die drugs met zich meebrengen voor de gezondheid van gebruikers en de fysieke en psychische afhankelijkheid, die bovendien een secundaire delinquentie kan veroorzaken. Bovendien werd rekening gehouden met de verstoring van de sociale orde. Dergelijk gedrag houdt immers ernstige risico's in voor de openbare orde en de maatschappij. De Rechtbank benadrukte dan ook dat drugshandel ernstig bestraft dient te worden. Ten slotte werd rekening gehouden met het feit dat deze handel werd opgezet met louter winstbejag voor ogen en benadrukte de Rechtbank dat de bewezen verklaarde feiten in uw hoofde verzwaard werden met de vaststelling dat u deel uitmaakte van een criminele organisatie.

De DVZ is dan ook van oordeel dat er niet dient getwijfeld te worden dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid en dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Op het ogenblik dat u regelmatig in België verbleef en ruim de mogelijkheid kreeg om inburgeringscursussen en opleidingen te volgen en om inspanningen te leveren met het oog op het vinden van tewerkstelling, heeft u ervoor gekozen om deel uit te maken van een internationale criminele organisatie en drugs te transporteren van Nederland naar België. U deed dit uit louter winstbejag en hield hierbij op geen enkel ogenblik rekening met de mogelijke gevolgen voor de samenleving. Dat u op dit ogenblik - nadat uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken werd en uw verblijfsrecht ter discussie staat - toch nog taallessen begint te volgen en werk zoekt, doet geenszins afbreuk aan deze vaststelling.

Bovendien brengen we in herhaling dat de bewezen verklaarde feiten van het vonnis van 17/10/2018 voor het CGVS ernstig genoeg waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken krachtens artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, gezien er niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

Het geheel van deze vaststellingen leidt ertoe dat de DVZ van oordeel is dat het vaststaat dat uw gedrag getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. U liet zich in met drugshandel louter en alleen om snel geld te verdienen. Dergelijke feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugsdealers en veroorzaakt een maatschappelijke overlast. Het importeren van drugs in België zorgt voor een gevaar voor de Belgische burgers, die zich op die manier probleemloos kunnen bevoorraden. U hield dan ook geen rekening met de gezondheidsrisico's van verdovende middelen voor de individuele gebruikers, wat opnieuw getuigt van uw reële en actuele voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid.

Het loutere feit dat u 7,5 jaar in België verblijft en het gebrek aan inspanningen tot integratie in uw hoofde rechtvaardigen het behoud van uw verblijfsrecht dan ook niet. Derhalve wordt krachtens 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf.

Wat uw gezins- en familieleven in België betreft, stellen we vast dat u in België verblijft met uw echtgenote, haar kind en uw gemeenschappelijk kind. U bent getrouwd sinds september 2019. Volgens uw raadsman had u echter al meerdere jaren een duurzame relatie voor dit huwelijk. Zowel uw

echtgenote als uw kind hebben de Belgische nationaliteit en maken bijgevolg geenszins het voorwerp uit van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt evenwel rekening gehouden met het hoger belang van uw kind. We merken op dat het kind in België geboren is en dat het de Belgische nationaliteit heeft. Net als uw kind verblijft ook uw stiefkind in België en heeft het eveneens de Belgische nationaliteit. Het is dan ook in het hoger belang van uw kind en van uw stiefkind om in België te blijven bij de moeder. Bijgevolg wordt bij het nemen van deze beslissing het hoger belang van uw kinderen niet geschaad.

Hoewel het vaststaat dat u een gezinsleven onderhoudt in België merken we op dat dit gezinsleven er u klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om feiten van openbare orde te plegen, die voor het CGVS dermate ernstig waren dat ze tot de intrekking van uw internationale beschermingsstatus hebben geleid. De DVZ is dan ook van oordeel dat u bij het plegen van deze feiten redelijkerwijs kon verwachten dat deze een impact konden hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie. Gezien u volgens uw verklaringen toen al een duurzame relatie onderhield met uw huidige echtgenote, kon u redelijkerwijs verwachten dat dit ook een invloed op uw gezinsleven kon hebben.

We wijzen er dan ook op dat indien deze beslissing een zekere negatieve impact heeft op uw gezinsleven of op uw gezins- en familieleden, dit geheel toe te wijzen valt aan uw persoonlijk gedrag waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft als lid van een criminele organisatie drugs geïmporteerd in België en heeft zich aan ernstige feiten schuldig gemaakt die geleid hebben tot de situatie waarin u nu verkeert.

Bovendien heeft deze beslissing enkel betrekking op u en niet op uw echtgenote of kind. Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. We herhalen dat de DVZ van oordeel is dat er niet dient getwijfeld te worden dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid en dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. U heeft ervoor gekozen om deel uit te maken van een internationale criminele organisatie en drugs te transporteren van Nederland naar België. U deed dit uit louter winstbejag en hield hierbij op geen enkel ogenblik rekening met de mogelijke gevolgen voor de samenleving. Dergelijke feiten vormen een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde.

Bij de afweging van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, wordt dan ook niet betwist dat er in uw hoofde sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin wordt betwist dat een beëindiging van uw verblijf een impact kan hebben op het welzijn van uw echtgenote en uw minderjarige kind. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw gezinsleden momenteel verkeren, evenals de potentieel bijkomende, negatieve impact op hun welzijn. Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM enkel besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van uw minderjarige kind in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt uw verblijf geenszins. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft een terugkeer naar het land van herkomst verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u niet naar Irak kan terugkeren omwille van de veiligheidsproblemen in Irak en omwille van het gezins- en familieleven dat u in België onderhoudt. Vooreerst herhalen we dat eerder reeds werd aangetoond dat er geen familiale beletfels zijn voor het nemen van deze beslissing. De DVZ is van oordeel dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en dat artikel 8, tweede lid, van het EVRM stipuleert dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is om de openbare orde te verzekeren. Bovendien herhalen we dat u een aanvraag gezinshereniging indiende, maar dat deze op 09/09/2020 geweigerd werd met een bijlage 20, gezien u een ernstige, reële en actuele bedreiging bent voor de openbare orde. Bijgevolg staat vast dat de dreiging die u vormt voor de openbare orde, primeert op uw gezins- en familieleven.

Wat uw verklaarde vrees voor Irak betreft, merken we echter op dat het CGVS van oordeel was dat u het niet aannemelijk gemaakt heeft dat u bij een terugkeer naar Bagdad (Irak) een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Te meer daar u zelf verklaarde dat uw twee broers en drie zussen daar nog steeds verblijven. Derhalve stelde het CGVS dat u mag worden teruggeleid naar

Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niettemin houdt deze beslissing enkel een beslissing tot beëindiging van uw verblijf in. Op heden heeft u nog steeds een hangende beroepsprocedure bij de RVV in het kader van uw negatief afgesloten aanvraag gezinshereniging. Bijgevolg wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. We wijzen er dan ook op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Onderhavige beslissing impliceert dus geen gedwongen verwijdering naar uw land van herkomst.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Omwille van redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 21, 23, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijt zij de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“In het recht

Volgens artikel 49, §3 van de vreemdelingenwet:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.”

Volgens artikel 21:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Volgens artikel 23:

“De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

1. In casu

Om het verblijf van iemand te kunnen intrekken op basis van artikel 21 Vreemdelingenwet moet er dus een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Dit wordt in casu geenszins aangetoond.

Verzoeker werd inderdaad veroordeeld tot een gevangenisstraf in oktober 2018, maar hij heeft zijn straf uitgevoerd en al tijdens de uitvoering van zijn straf kreeg hij gunstige detentiemaatregelen, sinds hij van 18 april 2018 tot 3 december 2018 onder elektronisch toezicht werd geplaatst.

Hij werd vervolgens vroegtijdig vrijgelaten in december 2018.

Deze gunstmaatregelen worden enkel toegekend aan een veroordeelde die geen actueel gevaar voor de samenleving vormt.

Bovendien heeft verzoeker getoond dat hij heel veel spijt had van de feiten die hij gepleegd had.

Tijdens het gehoor van het CGVS verklaarde verzoeker dat:

"ik heb een fout gemaakt waardoor ik veel verloren ben. Ik heb wel spijt en heb mijn les geleerd. (...) ik ga ook trouwen en wil met haar en haar dochter en gezin en familie vormen. Ik heb dat kind drie jaar opgevoed en ze beschouwd me als haar vader. We maken allemaal fouten. Maar zo een fout ga ik nooit herhalen. Ik hoop dat jullie weten dat ik velle spijt heb." (CGVS, p.11)

Tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft verzoeker ook verschillende verklaringen van burenen ingediend dat hij een respectvolle en aangename houding heeft ten opzichte van zijn burenen (zie infra).

De verzoeker had een blanco strafblad voordat hij de feiten pleegde waarvoor hij was veroordeeld. Hij heeft zich sinds zijn veroordeling niet meer schuldig gemaakt aan crimineel gedrag en er zijn geen aanwijzingen dat dit in de toekomst wel het geval zal zijn.

Verzoeker vormt dus vandaag de dag geen gevaar meer voor de openbare orde.

Het feit dat de in 2017 door verzoeker gepleegde feiten een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet vormen, volstaat niet om te stellen dat verzoeker momenteel een gevaar voor de samenleving is.

Verwerende partij had toegang tot het gehoorveslag van het CGVS van verzoeker, tot de certificaten van goed nabuurschap en tot het strafdossier en was dus perfect op de hoogte van deze informatie.

De bestreden beslissing baseert zich enkel op de feit dat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, en motiveert op geen moment waarom verzoeker actueel een gevaar zou zijn voor de samenleving.

Om dezelfde redenen heeft uw Raad het eerste besluit van 24 februari 2020 tot beëindiging van het verblijf van verzoeker reeds nietig verklaard (stuk 3).

Volgens Uw Raad :

« De Raad wijst erop dat in het kader van een intrekking van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° juncto artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet de vaststelling date en ernstig misdrijf werd gepleegd volstaat. Het is niet dat er een actuele bedreiging uitgaat van de betrokken vreemdeling. Bijgevolg dienden de commissaris-generaal en de Raad in dit geval geen rekening gehouden met elementen met betrekking tot de strafuitvoering, zoals het elektronisch toezicht. De vereiste van een actueel bedreiging geldt wel in het kader van een beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet. Daaruit volgt dat de verwerende partij voor wat betreft het gegeven date en deel van de gevangenisstraf onder elektronisch toezicht werd uitgevoerd, dan ook niet kon volstaan met een loutere verwijzing naar wat in het kader van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus werd geoordeeld.

Tevens haalt de verwerende partij in haar nota verkeerde data aan : de detentie van verzoeker speelde zich immers niet af in het jaar 2020, maar in 2018. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van 14 februari 2018 tot 18 april 2019 in preventie hecthenis werd gehouden en op 17 oktober 2018 werd veroordeld. Verzoeker werd vervolgens op 18 april 2018 reeds onder elektronisch toezicht geplaatst tot 3 december 2018 en op deze laatste datum reeds voorlopig in vrijheid gesteld.

Zoals reeds vermeld, moeten bij de beoordeling van de actuele bedreiging voor de openbare orde alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen, inclusief elementen van strafuitvoering. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen over de voormelde element van strafuitvoering, die zijn niet betwist, stilzwingend blijft (...)

Gelet op voorgaande vaststelling, besluit de Raad dat verzoeker en schending aantoon van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 23, §1 van de Vreemdelingenwet. » (stuk 3)

Verzoekster begrijpt dus niet waarom de andere partij een identieke en duidelijk onwettige beslissing herhaalt.

Het bestreden besluit zwijgt volledig over de element van strafuitvoering en over het feit dat hij sinds zijn vrijlating uit de gevangenis bijna drie jaar geleden geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 23 Vreemdelingenwet alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artt. 7, 21, 23 en 62 Vreemdelingenwet;
- Artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het beginsel van behoorlijk bestuur;
- De zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker er op dat het verblijf enkel kan ingetrokken worden op grond van art. 21 Vreemdelingenwet indien er een actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving voorhanden is.

Naar het oordeel van verzoeker is zulks niet aangetoond.

Verzoeker benadrukt dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf in oktober 2018, maar in tussentijd zijn straf heeft ondergaan, en tijdens de uitvoering van zijn straf gunstige detentiemaatregelen kreeg toegewezen, te weten elektronisch toezicht sinds 18 april 2018. Voormelde gunstmaatregel zou volgens verzoeker enkel kunnen toegekend worden indien de veroordeelde geen actueel gevaar voor de samenleving vormt.

Volgens verzoeker heeft hij zich sinds zijn veroordeling niet meer schuldig gemaakt aan crimineel gedrag en zijn er geen aanwijzingen dat dit in de toekomst wel het geval zou zijn.

De bestreden beslissing zou uitsluitend gebaseerd zijn op het feit dat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, en zou geen motivering bevatten waarom verzoeker actueel een gevaar voor de samenleving zou betekenen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met zijn uiteenzetting de door hem gepleegde feiten minimaliseert. De bedenking dat hij elektronisch toezicht kreeg toegewezen tijdens de uitvoering van zijn straf, alsook de bedenking dat hij gedurende de voorbije drie jaar geen strafbaar feit heeft gepleegd, doet geen afbreuk aan de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft de ernst van de gepleegde feiten in acht genomen bij het nemen van zijn beslissing:

“De Correctionele Rechtbank van Luik was bij vonnis van 17/10/2018 dan ook van oordeel dat er bij de straftoemeting voor u slechts een mogelijke straf was, namelijk de zwaarste. Er werd immers rekening gehouden met het gevaar voor de gezondheid die drugs met zich meebrengen voor de gezondheid van gebruikers en de fysieke en psychische afhankelijkheid, die bovendien een secundaire delinquentie kan veroorzaken. Bovendien werd rekening gehouden met de verstoring van de sociale orde. Dergelijk gedrag houdt immers ernstige risico's in voor de openbare orde en de maatschappij. De Rechtbank benadrukte dan ook dat drugshandel ernstig bestraft dient te worden

...

Het geheel van deze vaststellingen leidt ertoe dat de DVZ van oordeel is dat het vaststaat dat uw gedrag getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. U liet zich in met drugshandel louter en alleen om snel geld te verdienen. Dergelijke feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugsdealers en veroorzaakt een maatschappelijke overlast. Het importeren van drugs in België zorgt voor een gevaar voor de Belgische burgers, die zich op die manier probleemloos kunnen bevoorraden. U hield dan ook geen rekening met de gezondheidsrisico's van verdovende middelen voor de individuele gebruikers, wat opnieuw getuigt van uw reële en actuele voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid.”

Het loutere feit dat verzoeker gedurende de voorbije jaren geen strafbaar feit heeft gepleegd, is overigens, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen indicatie dat hij heden en in de toekomst geen gevaar voor de samenleving meer zou zijn.

De beoordeling van het actuele gevaar voor de samenleving dient beoordeeld te worden in het licht van de aard en de ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten, de veroorzaakte schade, en de neiging om een crimineel gedrag in de toekomst voor te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St.Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het staat aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om dergelijke beoordeling te maken.

In die zin:

“Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier”

(RvV nr. 197 311 van 22.12.2017)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft bij zijn beoordeling niet enkel rekening gehouden met de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, maar tevens met het gebrek aan inspanning van verzoeker om zich in de Belgische samenleving te integreren:

“Bovendien wijzen we erop dat het volgen van onderwijs, opleidingen, inburgerings- en taalcurssussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een ononderbroken en regelmatig verblijf van 7,5 jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot, of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. De DVZ dient echter vast te stellen dat u gedurende uw regelmatig en ononderbroken verblijf dergelijke inspanningen niet ondernomen heeft.”

Uit deze vaststellingen kwam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de oordeelkundige bevinding dat het gedrag van verzoeker van die aard is dat het getuigt van een criminele ingesteldheid, en dat verzoeker aldus de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten:

“De DVZ stelt uit het vonnis vast dat op het ogenblik dat u in België regelmatig verbleef en dat u hier dus inspanningen tot integratie kon ondernemen en uw inkomen kon verwerven via reguliere tewerkstelling, u ervoor gekozen heeft om deel uit te maken van een criminele organisatie. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 17/10/2018 blijkt immers dat u als transporteur werkte voor een criminele organisatie en dat u geld naar Nederland bracht, om nadien cocaïne naar België te transporteren. Volgens het vonnis startte u met deze criminele activiteiten in augustus 2017. De wagen die u gebruikte had hiervoor speciaal voorziene ruimtes om drugs te verbergen. De Correctionele Rechtbank van Luik was dan ook van oordeel dat het in uw hoofde duidelijk was dat u zich bewust was van het feit dat u zich inliet met het lidmaatschap van een criminele organisatie. U werkte als deel van een criminele organisatie die u en uw handlangers in het bezit stelde van cocaïne die u en uw handlangers dienden te verkopen. Het geld diende u opnieuw naar Nederland te brengen, waar u nieuwe cocaïne meekreeg. Het gaat hierbij dan ook niet om een eenmalige fout, maar om een drugstrafiek op georganiseerde schaal. Dat u zich hier mee inliet op het moment dat u in België toegelaten was tot regelmatig verblijf en dat u hier in België op reguliere wijze uw inkomen kon verwerven toont niet alleen een gebrek aan integratie aan, maar toont aan dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid.”

Verzoeker lijkt met zijn uiteenzetting overigens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te sporen om zijn beoordeling in de plaats te laten stellen van die van de administratieve overheid. De administratieve overheid beschikt te dezen echter over een discretionaire bevoegdheid.

In die zin:

“De Raad dient allereerst aan te geven dat hij bij de beoordeling vande materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).”

(RvV nr. 250 537 van 08.03.2021)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing steunt op artikel 21 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat, om het verblijf van iemand te kunnen intrekken op basis van artikel 21 van de Vreemdelingenwet er een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, maar dat dit *in casu* geenszins is aangetoond. Zij stelt dat zij inderdaad werd veroordeeld tot een gevangenisstraf in oktober 2018, maar dat zij haar straf uitgevoerd heeft en al tijdens de uitvoering van haar straf gunstige detentiemaatregelen kreeg toegekend, sinds zij van 18 april 2018 tot 3 december 2018 onder elektronisch toezicht werd geplaatst. Zij werd verder ook vroegtijdig vrijgelaten in december 2018. Deze gunstmaatregelen worden volgens de verzoekende partij enkel toegekend aan een veroordeelde die geen actueel gevaar voor de samenleving vormt. Bovendien de verzoekende partij naar eigen zeggen getoond dat zij heel veel spijt had van de feiten die zij gepleegd had. Zij verwijst naar haar gehoor bij het commissariaat-generaal en de verklaringen van burens die zij daarbij neerlegde. De verzoekende partij stelt verder dat zij een blanco strafblad had voordat zij de feiten pleegde waarvoor zij was veroordeeld, en zij zich sinds haar veroordeling niet meer schuldig heeft gemaakt aan crimineel gedrag en er geen aanwijzingen zijn dat dit in de toekomst wel het geval zal zijn. Volgens de verzoekende partij maakt zij dus vandaag geen gevaar meer uit voor de openbare orde. De bestreden beslissing baseert zich volgens de verzoekende partij enkel op de feit dat zij definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, en motiveert op geen enkel moment waarom zij actueel een gevaar zou zijn voor de samenleving. De verzoekende partij haalt aan dat de Raad om dezelfde redenen het eerste besluit van 24 februari 2020 tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij reeds nietig verklaard heeft.

De verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom de verwerende partij een identieke en duidelijk onwettige beslissing herhaalt. Het bestreden besluit zwijgt volgens de verzoekende partij volledig over het element van strafuitvoering en over het feit dat zij sinds haar vrijlating uit de gevangenis bijna drie jaar geleden geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan.

Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (*Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24*).

Het is aan de verwerende partij in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 65).

In casu is de verwerende partij dus van oordeel dat de verzoekende partij een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Zij motiveert dit standpunt in de bestreden beslissing als volgt:

“Bovendien stellen we vast dat u op 17/10/2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaren behalve 18 maanden wegens import, transport en verkoop of levering van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de verzwarende omstandigheid van deelneming aan hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

De DVZ stelt uit het vonnis vast dat op het ogenblik dat u in België regelmatig verbleef en dat u hier dus inspanningen tot integratie kon ondernemen en uw inkomen kon verwerven via reguliere tewerkstelling, u ervoor gekozen heeft om deel uit te maken van een criminele organisatie. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 17/10/2018 blijkt immers dat u als transporteur werkte voor een criminele organisatie en dat u geld naar Nederland bracht, om nadien cocaïne naar België te transporteren. Volgens het vonnis startte u met deze criminele activiteiten in augustus 2017. De wagen die u gebruikte had hiervoor speciaal voorziene ruimtes om drugs te verbergen. De Correctionele Rechtbank van Luik was dan ook van oordeel dat het in uw hoofde duidelijk was dat u zich bewust was van het feit dat u zich inliet met het lidmaatschap van een criminele organisatie. U werkte als deel van een criminele organisatie die u en uw handlangers in het bezit stelde van cocaïne die u en uw handlangers dienden te verkopen. Het geld diende u opnieuw naar Nederland te brengen, waar u nieuwe cocaïne meekreeg. Het gaat hierbij dan ook niet om een eenmalige fout, maar om een drugstrafiek op georganiseerde schaal. Dat u zich hier mee inliet op het moment dat u in België toegelaten was tot regelmatig verblijf en dat u hier in België op reguliere wijze uw inkomen kon verwerven toont niet alleen een gebrek aan integratie aan, maar toont aan dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid.

De Correctionele Rechtbank van Luik was bij vonnis van 17/10/2018 dan ook van oordeel dat er bij de straftoemeting voor u slechts een mogelijke straf was, namelijk de zwaarste. Er werd immers rekening gehouden met het gevaar voor de gezondheid die drugs met zich meebrengen voor de gezondheid van gebruikers en de fysieke en psychische afhankelijkheid, die bovendien een secundaire delinquentie kan veroorzaken. Bovendien werd rekening gehouden met de verstoring van de sociale orde. Dergelijk gedrag houdt immers ernstige risico's in voor de openbare orde en de maatschappij. De Rechtbank benadrukte dan ook dat drugshandel ernstig bestraft dient te worden. Ten slotte werd rekening gehouden met het feit dat deze handel werd opgezet met louter winstbejag voor ogen en benadrukte de Rechtbank dat de bewezen verklaarde feiten in uw hoofde verzwaard werden met de vaststelling dat u deel uitmaakte van een criminele organisatie.

De DVZ is dan ook van oordeel dat er niet dient getwijfeld te worden dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid en dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Op het ogenblik dat u regelmatig in België verbleef en ruim de mogelijkheid kreeg om inburgeringscursussen en opleidingen te volgen en om inspanningen te leveren met het oog op het vinden van tewerkstelling, heeft u ervoor gekozen om deel uit te maken van een internationale criminele organisatie en drugs te transporteren van Nederland naar België. U deed dit uit louter winstbejag en hield hierbij op geen enkel ogenblik rekening met de mogelijke gevolgen voor de samenleving. Dat u op dit ogenblik - nadat uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken werd en uw verblijfsrecht ter discussie staat - toch nog taallessen begint te volgen en werk zoekt, doet geenszins afbreuk aan deze vaststelling.

Bovendien brengen we in herhaling dat de bewezen verklaarde feiten van het vonnis van 17/10/2018 voor het CGVS ernstig genoeg waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken krachtens artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, gezien er niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

Het geheel van deze vaststellingen leidt ertoe dat de DVZ van oordeel is dat het vaststaat dat uw gedrag getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. U liet zich in met drugshandel louter en alleen om snel geld te verdienen. Dergelijke feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugsdealers en veroorzaakt een maatschappelijke overlast. Het importeren van drugs in België zorgt voor een gevaar voor de Belgische burgers, die zich op die manier probleemloos kunnen bevoorraden. U hield dan ook geen rekening met de gezondheidsrisico's van verdovende middelen voor de individuele gebruikers, wat opnieuw getuigt van uw reële en actuele voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid."

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat er volgens haar sprake is van een reëel, ernstig, en actueel gevaar voor de samenleving in hoofde van de verzoekende partij omdat zij enerzijds op 17 oktober 2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van 3 jaren behalve 18 maanden, en omdat zij op het ogenblik dat zij in België regelmatig verbleef en dat zij hier dus inspanningen tot integratie kon ondernemen en haar inkomen kon verwerven via reguliere tewerkstelling, zij ervoor gekozen heeft om deel uit te maken van een criminele organisatie, wat volgens de verwerende partij niet alleen een gebrek aan integratie aantoonde, maar ook dat er in haar hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid. De verwerende partij verwijst dus naar één veroordeling op 17 oktober 2018 en het feit dat zij in plaats van zich te integreren volgens de verwerende partij bezighield met criminele feiten.

Op 24 februari 2020 werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij reeds beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet en werd de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Deze beslissing werd echter door de Raad vernietigd op 24 juli 2020 bij arrest nr. 238 922. In het arrest nr. 238 922 van 24 juli 2020 van de Raad oordeelde hij onder meer als volgt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van 14 februari 2018 tot 18 april 2018 in preventieve hechtenis werd gehouden en op 17 oktober 2018 werd veroordeeld. Verzoeker werd vervolgens op 18 april 2018 reeds onder elektronisch toezicht geplaatst tot 3 december 2018 en op deze laatste datum reeds voorlopig in vrijheid gesteld. Zoals reeds vermeld, moeten bij de beoordeling van de actuele bedreiging voor de openbare orde alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen, inclusief elementen van strafuitvoering. De Raad stelt vast

dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen over de voormelde elementen van strafuitvoering, die zij niet betwist, stilzwijgend blijft.”

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat *“het loutere feit dat verzoeker gedurende de voorbije jaren geen strafbaar feit heeft gepleegd, overigens, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen indicatie (is) dat hij heden en in de toekomst geen gevaar voor de samenleving meer zou zijn.”* De Raad volgt deze zienswijze niet. Uit bovenstaande bespreking is immers al gebleken dat bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, alle feitelijke en juridische gegevens moeten worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. De Raad merkt op dat zij om dezelfde reden de overweging in de bestreden beslissing dat *“Dergelijke feiten een ernstig en actueel gevaar (vormen) voor de openbare orde”* niet kan volgen. Feiten op zich kunnen immers geen voldoende indicatie zijn van een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde, zoals uit bovenstaande bespreking eveneens blijkt. Bovendien moet de Raad opnieuw, net als in zijn arrest nr. 238 922 van 24 juli 2020, vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de elementen van strafuitvoering, die de verzoekende partij expliciet aanhaalt en waarvan de verwerende partij op de hoogte is. Ook in de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij hierop niet in.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dat de bestreden beslissing volledig zwijgt over het element van de strafuitvoering en over het feit dat zij sinds haar vrijlating uit de gevangenis bijna drie jaar geleden geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd, aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een actueel, reëel, en ernstig gevaar voor de openbare orde.

De verzoekende partij maakt een schending van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2021 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU